

Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, 1922-05-10, Miuncheno link - į Būgius

Maža sesulė mano

Maža sesulė mano, tiek dienų ir vėl toli toli.

Tik liūdnos naktys kažkur skrenda, tik širdžiai kažkaip skaudu-skaudu.

Nei šiandie, nei rytoj tavęs nematysiu – tik už daugelio daugelio dienų – už tų dienų – kur skaudu bus, kur liūdna, kur siela verks – kada-kada- kada[?] –

O dabar kažkaip ateina sapnas. O dabar kažkaip ateina liūdesys. Gal visas liūdesys tėra sapnas kaipo žmogus, kur keliauja per amžių amžius.

Vandukai, tu man sakei, kad aš tavęs nepasiilgstu, tada, kai tavo sapnas buvo tylus ir kai mūsų sielose buvo ramu.

Tu man sakei – o aš einu per pasaulių pasaulius tavo sapną nešdamas, tau maldas augindamas.

Ir jeigu aš turiu kai kokią – tai tik mintį apie tave, ir jeigu aš svajoju ką liūdnas naktį, tai tik kaip tavo jauną galvą priglausti. Vandukai! Juk aš važiauvau tave jauną išbučiuoti iki skausmui – ir neteko. Juk lėčiau aš pasidžiaugti tave jauna iki gėlai – nemokėjau. Ir liūdna man dabar liūdėti[.] – Ir mano ilgesiui nėra galo.

Kartosiu Tavo vardą – kad jis ilgesiu skambėtų.

Aš bėgau Tave jauną pabučiuoti – nemokėjau – negalėjau, kad būtų džiaugsmingai skaudu.

Kaip sustosiu, kaip sugrįšiu! Kaip tau žodį pasakysiu – kokią sapną siųsiu tau! Vanduk! Aš nepabučiavau tavęs stipriai, stipriai, bet aš taip norėjau, ir todėl aš tą sekmadienį pas tave toksai liūdnas buvau.

Aš taip norėjau, taip meldžiau.

O tu sakai – tavęs nepasiilgstu[,] Vandukai[,] mano numylėtas[!]

Dar važiuoju[.] Buvau Berlyne 2 dieni. Dabar kely į Miuncheną.

Nėra šviesos. Rašau koridory – neturiu markių – negavau – klijuoju visa, ką turiu – nepyk.

Nepyk[,] Vanduk[,] – padūmok – kada būsi mano.

Boles

10/V

Kol kas.

Kloniokis tėvui ir Klimai[.] [1]

KOMENTARAI

- [1] „Atostogų metu važiavom kartu į Vievį pargabent per demarkacijos liniją tėvo šeimininkės Klementinos, paskui Balys buvo Bugiuose, bet vis tarp žmonių...” (Vandos Sruogienės pastaba).